

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci

žalobkyně: **ELGEO, s. r. o.**
sídlem Charbulova 96/168, 618 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. 30165/20/5300-22443-712876

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 8. 2019, č. j. 3791183/19/3002-50521-706477. Tímto platebním výměrem byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za období měsíce října roku 2016 ve

výši 131 389 Kč, tj. o 100 800 Kč více, než žalobkyně uvedla v daňovém přiznání za toto zdaňovací období.

2. Důvodem vyměření daně byla zjištění učiněná správcem daně v rámci daňové kontroly. Žalobkyně v tomto zdaňovacím období přijala mimo jiné zdanitelná plnění od korporace ELGEO PLUS s. r. o. spočívající v administrativních pracích a technické podpoře poskytovaných po celý rok 2016, nicméně vyúčtovaných právě ve zdaňovacím období říjen dvěma daňovými doklady č. FP16121 a FP 16135 (každý ve výši 240 000 Kč plus 50 400 Kč DPH). Ve vztahu k těmto plněním dospěl správce daně k závěru, že u nich došlo k podvodu na DPH, o čemž žalobkyně věděla a nepřijala žádná opatření, jež by účinky účasti na podvodném jednání vyloučila. Jelikož odpočet daně nebyl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), správce daně tento odpočet žalobkyni nepřiznal.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu. V ní nejprve zopakovala průběh odvolacího daňového řízení a obsah rozhodnutí žalovaného. Poté namítla, že k žádnému podvodu na DPH nedošlo a při čerpání nároku na odpočet daně nenastaly u žalobkyně žádné nestandardní okolnosti, jak je definuje judikatura. Žalobkyně i ELGEO PLUS s. r. o. jsou kontaktní, řádně podávají daňová přiznání a po celou dobu daňové kontroly poskytovaly správci daně součinnost. Výčet okolností uvedený v bodech 61 – 74 napadeného rozhodnutí žalobkyně nepovažuje za nestandardní. Personální propojení mezi žalobkyní a ELGEO PLUS s. r. o. je objektivní skutečností zjistitelnou z obchodního rejstříku. Není pravdou, že by společnost ELGEO PLUS s. r. o. nevyvíjela žádnou činnost, což žalobkyně vysvětlila v rámci daňové kontroly; žalovaný v této souvislosti používá zcela nepřezkoumatelný termín „navenek nevyvíjí žádnou činnost“. Skutečnost, že ELGEO PLUS s. r. o. nezveřejňuje účetní závěrky, není neobvyklá, neboť stejně postupuje množství jiných korporací. Tato korporace je kontaktní, řádně podává daňová přiznání a kontrolní hlášení a nesídlí na virtuální adrese. Pokud jde o úhradu částek uvedených v bodu 65 rozhodnutí žalovaného, pak se jedná o mzdu pana G., který je zaměstnán u žalobkyně a nechával si mzdu vyplácet na účet své manželky, což bylo žalobkyní dostatečně vysvětleno a doloženo. K nájemním smlouvám korporace ELGEO PLUS s. r. o. a nájům uhrazeným v hotovosti žalobkyně namítla, že není zakázáno a není neobvyklé hrazení nájmu v hotovosti, zvláště pokud se jedná o nízké částky v řádu tisíců či desetitisíců korun.
4. Žalovaný ani správce daně nemohou hodnotit důkazy způsobem, který prakticky vylučuje, aby žalobkyně unesla své důkazní břemeno. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Městského soudu v Praze žalobkyně tvrdí, že povinností žalovaného a správce daně bylo rozumně nastavit míru jistoty pro unesení důkazního břemene žalobkyně, neboť ta doložila přesvědčivé a dostatečné důkazy, z nichž šlo potřebné závěry dovodit bez vážných pochybností. Jako příklad žalobkyně uvádí tvrzení, že žalobkyně navenek nevyvíjí žádnou činnost – dle žalobkyně neexistuje způsob, kterým by uspokojila správce daně a žalovaného v pojmu „navenek“, který je nepřezkoumatelný a je projevem nezákonné libovůle správce daně i žalovaného.
5. Konečně žalovaný i správce daně opomněli, že existuje souvztažnost mezi daní z příjmů a DPH. Pokud jsou stejné účetní a daňové doklady (a tím i jimi tvrzené skutečnosti) uznány jako správné pro stanovení daně z příjmů právnických osob, pak stejné doklady (a tím i

skutečnosti) nemohou být zpochybněny stejným správcem daně v jiném případě, tj. při kontrole DPH. Pokud jsou důkazy přesvědčivé a dostatečné pro správné stanovení daně z příjmů právnických osob, pak stejné důkazy nemohou být nedostatečné pro stanovení DPH.

6. Žalobkyně ze všech těchto důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že sama skutečnost, že žalobkyně a korporace ELGEO PLUS s. r. o. jsou kontaktní, řádně podávají daňová priznání a poskytují součinnost v rámci daňové kontroly, neznamená, že je tím vyloučena jejich účast na daňovém podvodu, jak byl žalovaným podrobně popsán. Personální propojení obou skutečností nebylo žalovaným hodnoceno jako nestandardní skutečnost. Žalobkyně (její jednatel) v protokolu ze dne 17. 10. 2017, č. j. 4275867/17/3002-60563-711786, uvedla, že ELGEO PLUS s. r. o. navenek nevyvíjí žádnou činnost; tvrdí-li nyní opak, jde o účelové tvrzení. Žalobkyně nerozporuje skutečnost, že ELGEO PLUS s. r. o. nezveřejňuje svoje účetní závěrky v obchodním rejstříku, pouze ji zlehčuje poukazem na to, že tuto povinnost porušují i jiné subjekty. Ve spojení s dalšími skutečnostmi (ELGEO PLUS s. r. o. nehradí své daňové povinnosti) to však vede k závěru, že jde o rizikový subjekt. Pokud jde o bod 65 rozhodnutí, pak paní G., zaměstnankyně ELGEO PLUS s. r. o., neobdržela od svého zaměstnavatele od ledna 2016 do června 2018 vyplácenou mzdu (pouze dne 12. 7. 2017 částku ve výši 9 500 Kč). Platby pak inkasovala na svůj účet od žalobkyně, tj. od zcela odlišného subjektu, přičemž se mělo jednat o mzdu jejího manžela. Z toho není možné dle žalovaného učinit žalobkyní tvrzený závěr, že důvodem vystavení daňových dokladů bylo pokrytí mzdy paní G., která fakticky fakturované práce prováděla. Dle žalovaného je dále standardním způsobem hrazení nájmu bezhotovostní bankovní převod, zvláště jedná-li se o vztah mezi podnikateli, přičemž tímto způsobem byla uhrazena toliko 1/6 z celkového objemu nájmních smluv uzavřených korporací ELGEO PLUS s. r. o.
8. Dle žalovaného není pravdou, že by správce daně a žalovaný hodnotili důkazy takovým způsobem, že by vyloučili unesení důkazního břemene žalobkyní. V prvé řadě bylo důkazní břemeno na správci daně, který jej unesl. Pokud jde o tvrzení, že ELGEO PLUS s. r. o. nevyvíjí navenek žádnou činnost, pak se jedná o tvrzení žalobkyně (jejího jednatele) ve výše uvedeném protokolu, nikoliv o tvrzení správce daně či žalovaného.
9. Pokud jde o vztah daně z příjmů a DPH, pak žalovaný uvedl, že správcem daně nebyly zpochybněny samotné daňové doklady, které žalobkyně správci daně předložila v rámci daňové kontroly. Nárok žalobkyně na odpočet DPH byl odmítnut z důvodu její účasti na podvodu na DPH, o němž mohla a měla vědět a nepřijala žádná opatření, který by její účasti na podvodu zabránila. Důvodem odepření nároku na odpočet DPH tak není nedostatečná kvalita daňových dokladů.
10. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání a posouzení věci soudem

11. Dne 27. 9. 2022 proběhlo před Krajským soudem v Brně jednání ve věci. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) napadené

rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jestliže daňový subjekt prokáže přijetí zdanitelného plnění a splní zákonem stanovené podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, může správce daně neuznat odpočet jen v případě, že prokáže podvod na DPH (jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem příslušné evropské směrnice) nebo zneužití práva. Ve vztahu k existenci podvodu daňové orgány musí vysvětlit, v čem tkvěla podstata daňového podvodu, či vylíčit řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se o daňový podvod jednalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 9 Afs 333/2017 – 63). Teprve poté, kdy správce daně prokáže, že k daňovému podvodu vůbec došlo, je možné přistoupit ke zkoumání subjektivní stránky účasti konkrétního daňového subjektu na podvodu na dani (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016 – 55). Dle konstantní judikatury Soudního dvora totiž platí, že pouhá existence daňového podvodu nepostačuje k tomu, aby daňovému subjektu nebyl nárok na odpočet daně přiznán. *„Nárok na odpočet není dotčen okolností, že v řetězci dodávek je jedno z předcházejících nebo následujících plnění zasazeno daňovým podvodem, jestliže tuto skutečnost daňový subjekt nevěděl nebo vědět nemohl“* (viz rozsudek ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Alex Kittel*).
13. Daňové subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, musí mít možnost důvěřovat legalitě realizovaných plnění, aniž by riskovaly ztrátou svého nároku na odpočet DPH. Zároveň ovšem platí, že je věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 9 Afs 44/2011 - 343). V rámci hodnocení vědomosti daňového subjektu o podvodném jednání proto musí správce daně vzít v úvahu také to, zda daňový subjekt přijal při výkonu své činnosti taková opatření, která od něj lze rozumně vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí daňového podvodu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014 - 59). To, jaká opatření přijal a proč byl v dobré víře, že svým jednáním nepřispívá k podvodu na DPH, však musí tvrdit a prokazovat daňový subjekt, který uplatňuje nárok na odpočet daně (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012 - 46, č. 2925/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 233/2015 - 47).
14. V projednávané věci je mezi účastníky nesporné, že v roce 2016 byl jediným jednatelem a společníkem žalobkyně i korporace ELGEO PLUS s. r. o. Ing. P. G. Z dokumentů založených ve spisu správce daně (objednávka, faktury, kniha zakázek, protokol o výslechu svědkyně V. G. a svědka R. A.) dále vyplývá, že korporace ELGEO PLUS s. r. o. poskytovala po celý rok 2016 žalobkyni na základě její objednávků zdanitelná plnění – kancelářské práce a technickou podporu (vedení zakázek, chystání podkladů, výkresů, fakturace, zajišťování kancelářského a geodetického materiálu). Konkrétně tyto práce prováděla zaměstnankyně ELGEO PLUS s. r. o. V. G. ELGEO PLUS s. r. o. tyto práce vyúčtovala žalobkyni za celý rok dvěma daňovými doklady č. FP16121 a FP 16135 (každý ve výši 240 000 Kč plus 50 400 Kč DPH) ve zdaňovacím období říjen 2016. Mezi účastníky

dále není sporné, že ELGEO PLUS s. r. o. tato zdanitelná plnění uvedla ve svém daňovém přiznání i v kontrolním hlášení, avšak přiznanou daň neodvedla. Žalobkyně pak z těchto zdanitelných plnění nárokovala odpočet DPH ve výši 100 800 Kč.

15. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobkyně a ELGEO PLUS s. r. o. jsou propojenými osobami prostřednictvím jedné osoby – jednatele a současně společníka Ing. P. G. Tomu tedy musely být známy veškeré skutečnosti týkající se ELGEO PLUS s. r. o. včetně její ekonomické kondice, přičemž sám měl přímý vliv na to, zda ELGEO PLUS s. r. o. odvede ze zdanitelných plnění daň do státního rozpočtu. Za této situace je zcela zřejmé, že žalobkyně musela vědět, že ELGEO PLUS s. r. o. neodvede příslušnou DPH, a přesto si z uvedených zdanitelných plnění nárokovala odpočet daně. Těmito skutečnostmi je prokázán podvod na DPH i vědomost žalobkyně o něm. Za této situace nepřipadá příliš v úvahu, aby žalobkyně prokazovala, že učinila veškerá opatření, aby se do daňového podvodu nezapojila – žalobkyně o něm totiž bezpečně věděla. Žalobkyně se tak mohla vyhnout odeprání nároku na odpočet DPH v podstatě pouze tehdy, pokud by za ELGEO PLUS s. r. o. uhradila daň postupem dle § 109a odst. 1 zákona o DPH, nebo pokud by ELGEO PLUS s. r. o. uhradila částku vyúčtovanou daňovými doklady č. FP16121 a FP 16135, z níž by pak následně ELGEO PLUS s. r. o. uhradila daň. Žalobkyně ovšem nic z toho neučinila, přičemž jednatel Ing. P. G. k tomu uváděl, že provedené práce v budoucnu postupně uhradí a že nedoplatek daně u ELGEO PLUS s. r. o. je zapříčiněn neuhrazením pronájmů ze strany společnosti AFFINANC GROUP a. s. Tato obrana však s ohledem na účast žalobkyně na daňovém podvodu a na přímou možnost jejího jednatele podvodu zabránit nemůže být úspěšná. Stejně tak je pro věc irelevantní, že ELGEO PLUS s. r. o. je kontaktní, řádně podává daňová přiznání a kontrolní hlášení a nesídlí na virtuální adrese. Nelze tak než uzavřít, že jednání obou propojených korporací (žalobkyně a ELGEO PLUS s. r. o.) bylo činěno se záměrem získat neoprávněnou daňovou výhodu.
16. V souvislosti s výše uvedenými zdanitelnými plněními tedy došlo k podvodu na DPH, žalobkyně o tomto podvodu věděla a neučinila nic pro to, aby zamezila své účasti na podvodu (resp. aby k podvodu vůbec nedošlo). Žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH z těchto zdanitelných plnění, ačkoliv věděla, že ELGEO PLUS s. r. o. z nich neodvedla a neodvede daň. Tím došlo k narušení principu neutrality DPH. Závěry správce daně a žalovaného (prezentované v bodech 55 až 60 a 76 až 83 napadeného rozhodnutí) směřující k tomu, že nebyly splněny podmínky § 72 odst. 1 zákona o DPH, jsou proto správné a platební výměr i rozhodnutí žalovaného jsou v tomto ohledu souladné se zákonem a judikaturou. Námitka žalobkyně je nedůvodná.
17. Pokud jde o nestandardní skutečnosti zjišťované správcem daně a uvedené i žalovaným v jeho rozhodnutí v bodech 61 až 74, musí soud konstatovat, že mu jejich role v tomto případě není příliš zřejmá. V rámci odhalování podvodu na DPH není úkolem správce daně shromáždit co nejvíce zajímavostí a podivností o jednotlivých zapojených osobách, případně jako nestandardní okolnosti prezentovat účelově vyložené důkazy, nýbrž zjistit ty (a jen ty) okolnosti, které svědčí o existenci podvodu a o zapojení daňového subjektu do něj (nebo o jeho vědomosti o něm). „Nestandardní“ okolnosti transakce zasažené podvodem na DPH pak především mohou doložit subjektivní stránku, tj. vědomost daňového subjektu o daňovém podvodu. Pokud ovšem tato vědomost plyne z jiných skutečností (zde propojenost obou korporací), nedává hledání a zdůvodňování nestandardních okolností příliš smysl.

18. Tak nezveřejňování účetní závěrky v obchodním rejstříku nebo nepříliš funkční internetové stránky mohou být varujícími indiciemi u korporace, s níž daňový subjekt před provedením transakcí zasažených podvodem na DPH nikdy nespolupracoval. V projednávané věci jde však o propojené osoby, přičemž žalobkyně prostřednictvím svého jednatele a společníka přesně znala veškeré potřebné skutečnosti o korporaci ELGO PLUS s. r. o. Nezveřejňování účetní závěrky nebo úroveň webové prezentace ELGO PLUS s. r. o. tudíž v daném případě nesvědčí zhola o ničem. Obdobně lpění žalovaného na tom, že dle prohlášení jednatele Ing. P. G. korporace ELGO PLUS s. r. o. nevyvíjí navenek žádnou činnost, je jednak vytrženo z kontextu jeho výpovědi a dalších důkazů (jednatel tím zjevně vyjadřoval pouze to, že tato společnost je jakousi servisní společností pro žalobkyni a v rámci geodetických prací neuzavírá kontrakty s jinými osobami, neboť to činí žalobkyně), jednak nedává v dané věci žádný smysl, neboť bylo prokázáno, že ELGO PLUS s. r. o. předmětná zdanitelná plnění žalobkyni skutečně poskytla. Co z „nevyvíjení činnosti navenek“ vlastně správce daně a žalovaný dovozují, není proto soudu v této věci zřejmé. Rovněž zjištění správce daně a žalovaného, že ELGO PLUS s. r. o. nevyplatila v období od ledna 2016 do července 2018 téměř žádnou mzdu své jediné zaměstnankyni V. G., případně že nájemci ELGO PLUS s. r. o. nehradili ve většině případů nájem na její zveřejněný účet, nepřináší do případu nové světlo nad rámec již zjištěných skutečností popsaných výše v bodu 15. rozsudku. Správcem daně zjištěné a žalovaným převzaté „nestandardní okolnosti“ tak věc spíše zamlžují a mohly vést k určité dezorientaci žalobkyně ve věci. Přesto soud nedospěl k závěru, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť základní argumentace je jasná a je obsažena v bodech 55 až 60 a 76 až 83 tohoto rozhodnutí. Námitky žalobkyně v tomto směru proto shledal soud nedůvodnými.
19. K námitce týkající se unesení důkazního břemene soud uvádí, že se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k této otázce: v projednávané věci leželo důkazní břemeno primárně na správci daně, který musel prokázat existenci podvodu na DPH a vědomost žalobkyně o něm. Ze spisu přitom nevyplývá, že by správce daně či žalovaný postupovali tak, že by vyloučili možnost žalobkyně unést její důkazní břemeno (např. ve vztahu k opatřením zamezujícím její účasti na podvodu). Pokud dle žalobkyně neexistuje způsob, kterým by uspokojila správce daně a žalovaného v pojmu „navenek“, pak se k této otázce jednak soud vyjádřil výše (považuje ji za pro věc nadbytečnou), jednak v této souvislosti nezjistil, že by žalobkyně měla něco prokazovat. Námitka je nedůvodná.
20. Konečně pokud jde o souvztažnost mezi daní z příjmů a DPH, pak je třeba uvést následující. Principy uplatňování obou daní a jejich cíle jsou odlišné, čemuž odpovídá také jiná povaha a cíl dokazování. Podmínky a pravidla pro uznání daňových výdajů (pro účely daně z příjmů) a zákonné podmínky pro uznání nároku na odpočet DPH nejsou shodné (viz § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a § 72 zákona o DPH). Jak Nejvyšší správní soud poukázal již ve svých dřívějších rozhodnutích, „možnost odečíst daňově uznatelné výdaje na daň z příjmů (...) má daňový subjekt tehdy, prokáže-li faktické provedení dané platby (výdaje), její oprávněnost a souvislost s dosaženými příjmy. V případě uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty (...) je daňový subjekt povinen tvrdit a prokázat, že od jiného plátce této daně přijal zdanitelné plnění (v daném případě poskytnutí služby či dodání materiálu), že je použil při uskutečnění své ekonomické činnosti a že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je deklarováno v dokladech“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2016, č. j. 8 Afs 159/2015 - 49, bod 54; viz také rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142, nebo ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 Afs 92/2017 - 45). Uplatnění nároku na

odpočet DPH tedy nelze jednoduše zaměňovat s daňovou uznatelností výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 6 Afs 29/2021 - 38). V projednávané věci nadto nešlo o to, že by správce daně zpochybnil předložené daňové doklady nebo jiné žalobkyní předložené důkazy, avšak dospěl k závěru, že se žalobkyně účastnila podvodu na DPH. Vyměření daně tak není způsobeno jiným hodnocením daňových dokladů, nýbrž je důsledkem odhaleného podvodu na DPH. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. září 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu